Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Το θέμα της ιστορικότητας του Προσώπου του Ιησού Χριστού είναι αναντίρρητα ένα φλέγον θέμα, που απασχόλησε και απασχολεί πολλούς, κυρίως άθεους διανοητές. Βλέπετε, εμείς οι Χριστιανοί διαβάζουμε την Αγία Γραφή και ειδικά τα τέσσερα Ευαγγέλια και τα δεχόμαστε, όχι μόνο ως αληθινά, αλλά και ως ιστορικά κείμενα. Ωστόσο, υπάρχουν ορισμένοι, όπως για παράδειγμα ο J.M. Robertson, ο Arthur Drews, ο P.L. Cowchoud και ο Άγγλος μαθηματικός και φιλόσοφος Μπέρτραντ Ράσσελ, που απορρίπτουν την άποψη ότι ο Ιησούς Χριστός υπήρξε ως ιστορικό πρόσωπο. Μάλιστα, ο Μ. Ράσσελ τολμά να δηλώσει στο "Πιστεύω του", σελ. 22, τα εξής: **"Από ιστορικής άποψης, είναι μάλιστα αμφίβολο, αν ο Χριστός υπήρξε ποτέ και, αν υπήρξε, δεν ξέρουμε τίποτε γι' αυτόν".** Αυτό που μου προξενεί κατάπληξη είναι πως ένας τέτοιος άνθρωπος, δήθεν διαβασμένος, προβαίνει σε μια τόσο ανεύθυνη και ανιστόρητη δήλωση. Το χειρότερο είναι ότι πάρα πολλοί άνθρωποι, χωρίς να εξετάσουν και να ερευνήσουν οι ίδιοι την αλήθεια και ουσία των πραγμάτων, παραπλανούνται, αποδεχόμενοι τις θεωρίες του Μ. Ράσσελ και άλλων ομοίων.

Πριν προχωρήσουμε στην αναφορά εξαιρετικά σημαντικών στοιχείων, αξίζει, σε πρώτη φάση, να τονιστεί μια αλήθεια που δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ: όλοι οι αθεϊστές, ακόμα και ο ίδιος ο Μ. Ράσσελ, είναι υποχρεωμένοι, όταν μιλάνε για ένα ιστορικό γεγονός, να αναφέρονται στον Χριστό. Πώς γίνεται αυτό; Μα φυσικά, με την αναφορά σε γεγονότα προ Χριστού και μετά Χριστόν. Δηλαδή, ο Χριστός υπήρξε μια τέτοια μοναδική ιστορική Προσωπικότητα σε όλη την ιστορία του κόσμου, που ο χρόνος χωρίστηκε στο π.Χ. και μ.Χ.

Για τη συνέχεια, ας ασχοληθούμε με γραπτά ιστορικά ντοκουμέντα, εφόσον όλοι οι πολέμιοι της ιστορικότητας του Προσώπου του Χριστού χρησιμοποιούν το αστήρικτο, όπως θα αποδειχθεί, επιχείρημα ότι, εκτός από τα Ευαγγέλια, δεν υπάρχουν ιστορικά γραπτά κείμενα, που να αποδεικνύουν ή να υποστηρίζουν την ιστορικότητα του Χριστού.

Όπως έχω τονίσει επανειλημμένα, οι διαλέξεις μου βασίζονται πάνω σε τρία στηρίγματα: **πρώτον -** Βιβλική Αρχαιολογία, **δεύτερον -** Ιστορία και **τρίτον -** Βίβλος.

Προς το παρόν, ας αρχίσουμε την έρευνά μας, απαντώντας στην εξής ερώτηση: **μήπως υπάρχουν ιστορικά γραπτά ντοκουμέντα, εκτός από τα Ευαγγέλια;** Αν υπάρχουν, λέει!

Υπάρχουν πάρα πολλοί ερευνητές, που ανακάλυψαν σπουδαία ιστορικά συγγράμματα. Ένας από τους σπουδαιότερους στον κόσμο, είναι ο **F.F. Bruce**, ο οποίος είναι καθηγητής Πανεπιστημίου και τα κείμενά του θεωρούνται η πιο έγκυρη πηγή σε σχέση με τα κείμενα της Καινής Διαθήκης. Έχει κυκλοφορήσει ένα βιβλίο με τον τίτλο: **"Τα κείμενα της Καινής Διαθήκης είναι άραγε αξιόπιστα;"** Αυτό το έργο υπάρχει και στην ελληνική γλώσσα.

Επίσης, από ελληνικής πλευράς, τα βιβλία του Γρηγ. Παπαμιχαήλ. **"Ο Ιησούς ως Ιστορικό Πρόσωπο"** και του Αρχιμ. Λεωνίδου Κ. Διαμαντοπούλου αναφέρονται στα ιστορικά γραπτά ντοκουμέντα.

Από τότε που εισήλθαμε στην εποχή της Ιστορίας, σχεδόν κάθε αιώνας, είχε τους Ιστορικούς που κατέγραφαν γεγονότα. Ας μην ξεχνάμε ότι ο Έλληνας Ηρόδοτος είναι γνωστός ως ο Πατέρας της Ιστορίας. Κατά τον 1ο αι μ. Χ., έζησε ο Σαμαρειτικής καταγωγής ειδωλολάτρης Ιστορικός και συγγραφέας Θαλλός. Τον Θαλλό τον αναφέρει και ο Ιώσηππος στην "Αρχαιολογία" του. Επίσης, το 221 μ.Χ. ο Ιούλιος ο Αφρικανός αναφέρεται τρεις φορές στον Θαλλό. Γνωρίζουμε ότι ο Θαλλός το 52 μ.Χ. έγραψε την Ιστορία της Ελλάδας από τον Τρωικό πόλεμο μέχρι των ημερών του. Δυστυχώς, όμως, η ιστορία αυτή δε διεσώθη ολοκληρωμένη, παρά μόνο σε αποσπάσματα.

Αυτό που μας ενδιαφέρει για το θέμα μας είναι ότι σε ένα από αυτά τα αποσπάσματα ο Θαλλός μιλά για την εξήγηση την οποία απέδιδε στο σκότος, το οποίο έγινε κατά τη διάρκεια της Σταύρωσης του Χριστού. Ο Θαλλός το ερμήνευσε σαν έκλειψη ηλίου. Ας προσέξουμε το κείμενο του F.F. Bruce:

"Ο Θαλλός, στο τρίτο βιβλίο των ιστοριών του, εξηγεί το σκοτάδι σαν έκλειψη ηλίου - πράγμα παράλογο κατά τη γνώμη μου". Από αυτή την ιστορική μαρτυρία, αξιοσημείωτα είναι τα εξής:

"<u>Πρώτον</u>, η χρονολογία της συγγραφής. Ο Θαλλός γράφει το 52 μ.Χ., δηλαδή ούτε είκοσι χρόνια μετά την Ανάσταση του Χριστού. Άρα, ήταν σύγχρονος του Κυρίου και γνώριζε τα γεγονότα.

<u>Δεύτερον</u>, ομολογεί τον σκοτισμό του ηλίου κατά τη Σταύρωση. Ως ειδωλολάτρης, βεβαίως, προσπαθεί να δώσει κάποια φυσική εξήγηση του σκότους εκείνου και δεν το χαρακτηρίζει ως θαύμα.

<u>Τρίτον</u>, φυσικά ήταν παράλογη η εξήγησή του για έκλειψη ηλίου γιατί δεν μπορεί να γίνει έκλειψη ηλίου σε περίοδο που το φεγγάρι είναι γεμάτο, πράγμα που συνέβαινε την εποχή του Πασχαλινού ολόγιομου φεγγαριού, όταν πέθανε ο Χριστός". (F.F. Bruce, "Τα κείμενα της Καινής Διαθήκης είναι αξιόπιστα άραγε;" σελ. 113).

Αυτή δεν είναι η μόνη ιστορική μαρτυρία από εθνικούς μη χριστιανούς συγγραφείς. Γι΄ αυτό, ας εξετάσουμε ορισμένες ακόμη. Στο Βρετανικό Μουσείο υπάρχει ένα πολύ ενδιαφέρον ιστορικό κείμενο. Αυτό το χειρόγραφο είναι μια επιστολή του Σύριου στωικού φιλόσοφου Μάρα Βαρ Σεραπίων.

Το γράμμα αυτό το έστειλε ο Μάρα Βαρ Σεραπίων στο γιο του Σεραπίων. Εκείνη την εποχή, ο Μάρα Βαρ Σεραπίων ήταν στη φυλακή. Έγραψε, όμως, στο γιο του, για να τον ενθαρρύνει να κυνηγάει τη σοφία και τόνιζε πως εκείνοι, που θανατώνουν σοφούς άνδρες, δυστυχούν. Έφερνε ως παραδείγματα το θάνατο του Σωκράτη, του Πυθαγόρα και του Χριστού. Ας παρακολουθήσουμε χαρακτηριστικά αποσπάσματα του γράμματος:

"Τι κέρδισαν οι Αθηναίοι, θανατώνοντας τον Σωκράτη; Η πείνα κι οι επιδημίες έπεσαν επάνω τους σαν κρίση για το έγκλημα. Τι κέρδισαν οι άνθρωποι της Σάμου, καίγοντας τον Πυθαγόρα; Μονομιάς, η χώρα τους καλύφθηκε από άμμο. Τι κέρδισαν οι Ιουδαίοι, εκτελώντας τον σοφό Βασιλιά τους; Αμέσως μετά, το βασίλειό τους αφα-

νίστηκε. Ο Θεός δίκαια εκδικήθηκε το θάνατο των τριών αυτών σοφών ανθρώπων: Οι Αθηναίοι πέθαναν από την πείνα. Οι κάτοικοι της Σάμου αφανίστηκαν από τη θάλασσα. Οι Ιουδαίοι καταστράφηκαν κι οδηγήθηκαν μακριά από τη γη τους, για να ζήσουν διασπαρμένοι. Όμως, ο Σωκράτης δεν πέθανε. Έμεινε ζωντανός στη διδασκαλία του Πλάτωνα. Ούτε ο Πυθαγόρας πέθανε. Ζωντάνεψε στο άγαλμα της Ήρας. Ούτε ο σοφός Βασιλιάς πέθανε. Ζωντανεύει μέσα από τη διδασκαλία Του". (F.F. Bruce, "Τα κείμενα της Καινής Διαθήκης είναι αξιόπιστα άραγε;" σελ. 115).

Πιστεύω πως για μας τους Έλληνες αυτό το ιστορικό ντοκουμέντο είναι πράγματι πολύ ενδιαφέρον, διότι ο Μάρα Βαρ Σεραπίων, από όλα τα παραδείγματα που θα μπορούσε να αναφέρει, για να ενθαρρύνει τον γιο του, επιλέγει να αναφερθεί σε δύο σπουδαία πρόσωπα της Ιστορίας μας, στον Σωκράτη και στον Πυθαγόρα. Συγκεκριμένα, όμως, για το θέμα μας, αυτό που μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα είναι η αναφορά στο τρίτο Πρόσωπο. Ποιο ήταν αυτό; Μάλιστα, ήταν ο σοφός Βασιλιάς των Ιουδαίων που είναι Ένας και μόνο Ένας, ο Ιησούς Χριστός!

Μία άλλη ιστορική μαρτυρία είναι του Ρωμαίου ιστορικού Τάκιτου. Ο άνθρωπος αυτός θεωρείται ο μεγαλύτερος Ρωμαίος ιστορικός την εποχή της Αυτοκρατορίας. Ο Κορνήλιος Τάκιτος γεννήθηκε μεταξύ του 52 και 54 μ.Χ. και έγραψε την ιστορία της Ρώμης την εποχή των αυτοκρατόρων. Γύρω στα εξήντα του, όταν έγραφε την ιστορία της βασιλείας του Νέρωνα (54-68 μ.Χ.), περιέγραψε τη Ρώμη το 64 μ.Χ., κι αναφέρει πόσο διαδεδομένη ήταν η φήμη ότι ο Νέρωνας έβαλε φωτιά, για να κερδίσει έτσι μεγαλύτερη δόξα για τον εαυτό του, χτίζοντας την πόλη εκ νέου. Και συνεχίζει:

Η προτομή του Ρωμαίου Ιστορικού Τάκιτου

"Έτσι, λοιπόν, για να καταπνίξει τη φήμη, ο Νέρωνας κατηγόρησε ως εμπρηστές και τιμώρησε με τον πιο σκληρό τρόπο μια τάξη ανθρώπων, που ήταν μισητοί για τα ελαττώματά τους, τους οποίους το πλήθος ονόμαζε Χριστιανούς. Ο Χριστός, από τον οποίο πήραν το όνομά τους, είχε εκτελεστεί με εντολή του προκουράτορα Ποντίου Πιλάτου, όταν αυτοκράτορας ήταν ο Τιβέριος. Η ολέθρια αυτή δεισιδαιμονία, στην αρχή ελεγχόταν, για να ξεσπάσει ολόφρεσκη, όχι στην Ιουδαία, την πατρίδα αυτής της επιδημίας, αλλά στην ίδια τη Ρώμη, όπου όλα τα τρομερά και αισχρά πράγματα του κόσμου μαζεύονται και βρίσκουν πατρίδα". (F.F. Bruce, "Τα κείμενα της Καινής Διαθήκης είναι αξιόπιστα άραγε;" σελ. 117).

Πιστεύω ότι αυτό το ιστορικό ντοκουμέντο, πέρα από κάθε αμφιβολία, εντοπίζει τον Χριστό ως Ιστορικό πρόσωπο. Ιδιαίτερα, όταν αναφέρεται στη Σταύρωσή Του και τη συνδυάζει με το όνομα του Ποντίου Πιλάτου. Επιπλέον, παρατηρούμε ότι η παραπάνω ιστορική μαρτυρία χαρακτηρίζει τον Χριστιανισμό σαν δεισιδαιμονία, γιατί εκείνη την εποχή οι ειδωλολάτρες Ρωμαίοι και όλοι οι Εθνικοί δεν μπορούσαν να καταλάβουν το πώς κατόρθωναν οι Χριστιανοί να αντέχουν τις τρομερές καταπιέσεις και τους διωγμούς και, αντί να ελαττώνονται σε αριθμό, όλο και να αυξάνονται.

Το περιστατικό της Μεγάλης Πυρκαγιάς της Ρώμης αναφέρεται, επίσης, από τον Σουετώνιο, ο οποίος, γύρω στο 120 μ.Χ., έγραψε τις βιογραφίες των πρώτων δώδεκα Καισάρων, από τον Ιούλιο Καίσαρα και μετά. Στον "Βίο του Νέρωνα (XV½) χαρακτηριστικά λέει: **"Καθώς οι Ιουδαίοι δημιουργούσαν συνεχώς ταραχές με την υποκίνηση του Χριστού, (Chrestus) τους έδιωξε από τη Ρώμη".** (F.F. Bruce, "Τα κείμενα της Καινής Διαθήκης είναι αξιόπιστα άραγε;" σελ. 118).

Η προτομή του Ιστορικού Σουετωνίου

Άλλη μια μαρτυρία μεγάλης αξίας είναι του Πλινίου του Νεωτέρου (Plinius Seconds), που γεννήθηκε το 61 μ.Χ. και θεωρείται ως ο σπουδαιότερος ιστορικός της Ρώμης. Το 112 μ.Χ. ο αυτοκράτορας της Βιθυνίας στη Μικρά Ασία ήταν ο Τραϊανός. Ο Πλίνιος, λοιπόν, που ήταν και φίλος του, του έγραψε και του έστειλε αυτή την επιστολή, σχετικά με το έργο και τη δράση των Χριστιανών. Ας προσέξουμε αυτό το σπουδαίο ιστορικό ντοκουμέντο:

Η προτομή του Ρωμαίου Ιστορικού Πλίνιου

Η μόνη ενοχή ή πλάνη των Χριστιανών ήτο αυτή: **"Συνήθιζαν να συγκεντρώνονται μια συγκεκριμένη μέρα, πριν να ξημερώσει, δοξολογούσαν τον Χριστό ως θεό και δένονταν με έναν όρκο (sacramentum), να μην κάνουν καμιά κακή πράξη, να απέχουν από κάθε απάτη, κλεψιά και μοιχεία, ποτέ να μην καταπατούν το λόγο τους ή να αρνιούνται κάποια ευθύνη, όταν τους γινόταν η τιμή να τους ανατεθεί. Έπειτα, χώριζαν, για να ξανασυναντηθούν και πάλι παίρνοντας μέρος σε ένα συμπόσιο, που είχε, όμως, ένα καθορισμένο και αγνό χαρακτήρα".** (F.F. Bruce, "Τα κείμενα της Καινής Διαθήκης είναι αξιόπιστα άραγε;" σελ. 119).

Αυτή η απίθανη ιστορική μαρτυρία δε χρειάζεται και πολλά σχόλια. Το όνομα του Χριστού αναφέρεται καθαρά. Όσο για τους Χριστιανούς του 1ου και 2ου αιώνα, είναι σημαντικό να γνωρίζουμε κάτι που τόσο εύγλωττα επιβεβαιώνουν και οι Πράξεις των Αποστόλων: ήταν αρκετά δραστήριοι και δυναμωμένοι από το Άγιο Πνεύμα και την αγάπη του Χριστού που ζέσταιναν τις καρδιές τους. Έμεναν ακλόνητοι στην πίστη και στη λατρεία τους στον Χριστό, ασχέτως αν συναντούσαν τρομερή αντίδραση και διωγμό από το κατεστημένο, είτε αυτό ήταν κράτος είτε θρησκεία.

Όταν κάποιος θέλει να κάνει μια αντικειμενική και σοβαρή έρευνα πάνω στο θέμα της Ιστορικότητας του Προσώπου του Χριστού, θα ανακαλύψει πολλές Ιστορικές

μαρτυρίες, όχι μόνο από εθνικούς και Ιστορικούς, αλλά και από Εβραίους Ιστορικούς.

Ο Ιώσηπος είναι, ίσως, ο πιο σημαντικός Εβραίος Ιστορικός του 1ου αιώνα μ.Χ. Ο Ιώσηπος γεννήθηκε στην Ιερουσαλήμ το 37-38 μ.Χ. Δεν ήταν Χριστιανός, γι' αυτό στα ιστορικά κείμενά του είναι αρνητικός σχετικά με τον Χριστό και τους Χριστιανούς γενικά. Παρακαλώ, με μεγάλη προσοχή ας διαβάσουμε το υπέροχο αυτό ιστορικό ντοκουμέντο:

"Περί την εποχή αυτή, εμφανίστηκε ο Ιησούς, ένας σοφός άνθρωπος, αν, βέβαια, μπορούμε να τον ονομάσουμε έτσι. Γιατί έκανε θαύματα και δίδασκε τους ανθρώπους, που δέχονταν με χαρά την αλήθεια. Παρέσυρε πολλούς Ιουδαίους, αλλά και Έλληνες. Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Χριστός. Όταν, λοιπόν, τον καταδίκασε ο Πιλάτος σε σταυρικό θάνατο, αφού παραπέμφθηκε από τους άρχοντές μας, εκείνοι που τον αγαπούσαν, δε χάθηκαν. Γιατί εμφανίστηκε σε αυτούς την τρίτη μέρα και πάλι ζωντανός, όπως οι προφήτες είχαν μιλήσει γι' αυτά και για χιλιάδες άλλα θαυμάσια σχετικά με αυτόν: Ακόμα και σήμερα, η φυλή των Χριστιανών, όπως ονομάστηκαν από το όνομά Του, δεν έχει πεθάνει." (Ιουδαϊκή Αρχαιολογία XVIII 3,3, F.F. Bruce, "Τα κείμενα της Καινής Διαθήκης είναι αξιόπιστα άραγε;" σελ. 108).

Επίσης, μια άλλη ιστορική μαρτυρία, πάλι από τον Ιώσηπο, είναι η εξής: **"Ο νεότερος, όμως, Άνανος, ο οποίος, όπως είπαμε, ανέλαβε αρχιερέας, ήταν θρασύς και τολμηρός. Ακολούθησε την παράταξη των Σαδδουκαίων, που είναι οι πιο αυστηροί στην κρίση από όλους τους Ιουδαίους, όπως δείξαμε πιο πάνω. Με αυτόν, λοιπόν, το χαρακτήρα που είχε ο Άνανος, σκέφτηκε πως ήταν η καλύτερη ευκαιρία, μια που ο Φήστος είχε πεθάνει κι ο Αλβίνος βρισκόταν ακόμα στο δρόμο, να ενεργήσει δόλια. Έτσι, συγκάλεσε συμβούλιο των κριτών και έφερε μπροστά τους τον αδελφό του Ιησού, τον λεγόμενο Χριστό, τον Ιάκωβο και κάποιους άλλους και, αφού τους κατηγόρησε σαν παραβάτες του Νόμου, τους έστειλε για λιθοβολισμό".** (Αρχαιότητες ΧΧ 9,1). (F.F. Bruce, "Τα κείμενα της Καινής Διαθήκης είναι αξιόπιστα άραγε;" σελ. 107-108).

Πιστεύω ότι θα συμφωνείτε μαζί μου ότι αυτές οι σημαντικότατες ιστορικές πηγές δε χρειάζονται καθόλου ιδιαίτερα σχόλια, διότι επιβεβαιώνουν με αδιάσειστα και ακλόνητα στοιχεία την ΙΣΤΟΡΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Ιδιαίτερα, αξίζει να σταθούμε στα σημεία που προσδιορίζουν τον Πιλάτο ως πρόσωπο που είχε σχέση με την καταδίκη του Χριστού σε Σταυρικό Θάνατο. Επίσης, ο αρχιερέας Άνανος και ο Ιάκωβος, ο αδελφός του Ιησού, ήταν ιστορικά πρόσωπα.

Από Εβραϊκής πλευράς, υπάρχουν και αρκετές άλλες ιστορικές μαρτυρίες στα Νομικά και φιλοσοφικά βιβλία των Εβραίων, Μισνά και Ταλμούδ. Θα αναφέρω μόνο μια σημαντική δήλωση του F.F. Bruce, του πιο αναγνωρισμένου και έγκυρου επιστήμονα πάνω στο θέμα που ερευνούμε, όπως προανέφερα. Χαρακτηριστικά δηλώνει:

"Καθώς η Μισνά είναι ένας νομικός κώδικας και το Ταλμούδ βιβλία με σχόλια πάνω σε αυτό τον κώδικα, δεν υπάρχει περίπτωση αναφοράς στον Χριστιανισμό, κι, όπου υπάρχουν αναφορές, είναι εχθρικές. Όπως και να έχει, όμως, αυτές οι αναφορές δείχνουν, τουλάχιστον, πως δεν υπήρχε ούτε η παραμικρή αμφιβολία για τον ιστορικό χαρακτήρα του Ιησού". (F.F. Bruce, "Τα κείμενα της Καινής Διαθήκης είναι αξιόπιστα άραγε; " σελ. 101).

Στη συνέχεια, ας αναφερθούμε για λίγο σε αρχαιολογικά στοιχεία: **"Είναι γεγονός ότι περί τα τέλη του προηγούμενου αιώνα και τις αρχές τούτου, προκάλεσε μεγάλη έκπληξη η ανακάλυψη από τους B.P. Greenwell και A.S. Hunt στην Οξύρρυγχο τριών αποσπασμάτων σε πάπυρο, που περιείχαν λόγους του Ιησού, μερικοί από τους οποίους είναι παρόμοιοι με αυτούς που περιλαμβάνονται στα Ευαγγέλια, ενώ άλλους τους βρίσκουμε μόνο στους συγκεκριμένους πάπυρους.**

Η ανακάλυψη μη γνωστών λόγων του Κυρίου δεν πρέπει να μας εκπλήσσει. Στις πρώτες μέρες της Εκκλησίας, ένας μεγάλος αριθμός από αυτούς ήταν γνωστοί και μεταδίδονταν από γενιά σε γενιά. Αυτοί οι πάπυροι της Οξυρρύγχου, που χρονολογήθηκαν μέχρι το 140 μ.Χ., δεν ήταν αποσπάσματα ενός Ευαγγελίου, όπως οι πάπυροι τους οποίους αναφέραμε σε προηγούμενο κεφάλαιο. Αποτελούσαν μέρος συλλογών μεμονωμένων λόγων, που η κάθε μία άρχιζε με τη φράση: "Ο Ιησούς είπε". Για το κατά πόσο είναι όλα αυτά αυθεντικά λόγια του Ιησού, υπάρχουν αμφιβολίες. Είναι, όμως, ενδιαφέρον το ότι μερικά από αυτά παρουσιάζουν τον Ιησού να μιλάει με τον ίδιο τρόπο που μιλά στο τέταρτο Ευαγγέλιο, αν και η ομοιότητα βρίσκεται μάλλον στα θέματα παρά στο ύφος.

Το 1946 ανακαλύφθηκε στην Αίγυπτο μια Κοπτική μετάφραση ενός έργου (που γράφτηκε αρχικά στα Ελληνικά) και ονομαζόταν "Ευαγγέλιο του Θωμά", το οποίο αποτελείται από 114 λόγους του Ιησού, που είναι δεμένοι μεταξύ τους, χωρίς κάποιο διηγηματικό σκελετό. Ανάμεσά τους βρίσκονται κι εκείνοι οι λόγοι, που είναι γνωστοί από τους παπύρους της Οξυρρύγχου". (F.F. Bruce, Τα Κείμενα της Καινής Διαθήκης είναι αξιόπιστα άραγε; σελ. 97,98).

Ένα άλλο ενδιαφέρον εύρημα είναι η πλάκα του Ποντίου Πιλάτου: Μετά από ανασκαφές του Εβραϊκού Πανεπιστημίου το 1956 και αργότερα Ιταλικών ομάδων το 1960-63, βρέθηκε στην πόλη της Καισαρείας στην Παλαιστίνη το θέατρο της Παλαιάς Πόλης. Στο θέατρο βρέθηκε, επίσης, μια επιγραφή αφιερωμένη στον αυτοκράτορα Τιβέριο από τον Πόντιο Πιλάτο. Έτσι, έχουμε μια ακόμη μαρτυρία που επιβεβαιώνει την ακρίβεια των τελευταίων γεγονότων της ζωής του Ιησού.

Επιγραφή που περιέχει το όνομα του Πόντιου Πιλάτου

Ένας από τους σπουδαιότερους Ιστορικούς παγκόσμιας φήμης είναι ο H.G. Wells. Ως Ιστορικός, αφιερώνει ένα ολόκληρο κεφάλαιο για τον Ιησού Χριστό και άλλο ένα για τον Χριστιανισμό, στο αριστουργηματικό του έργο "Σύντομη Παγκόσμια Ιστορία". Καταγράφει πολύ χαρακτηριστικά τα εξής:

"Όταν ο Αύγουστος Τιβέριος Καίσαρ κυβερνούσε στη Ρώμη, γεννήθηκε στην Ιουδαία ο Ιησούς Χριστός, ο ιδρυτής μιας νέας θρησκείας. Είναι, ωστόσο, προτιμότερο να διαστείλουμε εδώ την Ιστορία από τη Θεολογία. Ένα μεγάλο μέρος του Χριστιανικού κόσμου πιστεύει ότι ο Ιησούς υπήρξε η ενσάρκωση του Θεού πάνω στη Γη, για τον οποίο πρώτοι οι Εβραίοι είχαν μιλήσει. Ο Ιστορικός, αν θέλει να παραμείνει ιστορικός, δεν μπορεί ούτε να αποδεχτεί, ούτε να αρνηθεί την ερμηνεία αυτή. Ο Ιησούς εμφανίστηκε με ανθρώπινη υπόσταση και για το λόγο αυτό ως ανθρώπινη πρέπει να δει ο ιστορικός την προσωπικότητά του.

Ο Ιησούς εμφανίστηκε στην Ιουδαία, όταν αυτοκράτορας στη Ρώμη ήταν ο Τιβέριος. Το κήρυγμά του έμοιαζε με τον τρόπο κηρύγματος των Εβραίων προφητών, που είχαν προηγηθεί. Όταν άρχισε να κηρύττει, ήταν τριάντα χρονών. Για την προηγούμενη ζωή του, έχουμε βαθιά άγνοια.

Οι μόνες άμεσες πηγές πληροφοριών για τη ζωή και τη διδασκαλία του Ιησού είναι τα τέσσερα Ευαγγέλια. Και τα τέσσερα μας δίνουν σύμφωνη εικόνα μιας συγκεκριμένης προσωπικότητας. Υποχρεώνεται κανείς να πει: Εδώ, υπάρχει ένας άνθρωπος, που δεν είναι δυνατό να εφευρέθηκε. Αλλά, όπως ακριβώς η προσωπικότητα του Γαουτάμα Βούδα διαστρεβλώθηκε, συσκοτίστηκε και έμεινε τυποποιημένη στην άκαμπτη και οκλαδόν μορφή, το επιχρυσωμένο εκείνο είδωλο του μεταγενέστερου Βουδισμού, έτσι και η προσωπικότητα του Ιησού αδικείται πολύ από τα εξωπραγματικά στοιχεία, με τα οποία περιέβαλε τη μορφή του, από σφαλερή ευλάβεια, η νεώτερη χριστιανική τέχνη. Ο Ιησούς ήταν φτωχός δάσκαλος, που γύριζε εδώ και εκεί στην ηλιοκαμένη και γεμάτη σκόνη χώρα της Ιουδαίας, συντηρούμενος με τυχαίες προσφορές γευμάτων. Και όμως, παριστάνεται πάντοτε καθαρός, χτενισμένος, αστραφτερός, με άψογη περιβολή, ευθυτενής και ακίνητος, σαν να γλιστρούσε μέσα στον αέρα. Αυτό και μόνο κάνει τον Ιησού αφύσικο και αδιανόητο για πολλούς ανθρώπους, οι οποίοι δεν μπορούν να ξεχωρίσουν τον πυρήνα της Ιστορίας, που χάνεται μέσα στις διακοσμήσεις και τις άλλες ανόητες προσθήκες των αμαθών ευσεβών.

Αν απογυμνώσουμε την παράδοση, τότε εκείνο που θα μείνει είναι ένα ον πολύ ανθρώπινο, που έχει πολύ ζήλο και πάθος και που δεν αργεί να οργιστεί. Δίδασκε ένα νέο, απλό και βαθύ δόγμα: την καθολική αγάπη του Θεού Πατέρα και την έλευση της Βασιλείας των Ουρανών". (H.G. Wells, "Σύντομη Παγκόσμια Ιστορία", σελ. 176,177).

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι για τον αξιόλογο Ιστορικό και ειδικά τον κύριο H.G. Wells, ο Ιησούς Χριστός είναι ένα ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ. Προσωπικά, πιστεύω ότι η διευκρίνησή του ευθύς εξαρχής στην καταγραφή του να τονίσει τη διαφορά της Θεολογίας και της Ιστορίας είναι εξαιρετικά σημαντική, διότι για τον κύριο H.G. Well αυτό που τον απασχολεί σχετικά με τον Ιησού Χριστό δεν είναι τόσο η θεολογία του, αλλά η ΙΣΤΟΡΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ. Γι' αυτό, και εκφράζεται με αυτό τον υπέροχο τρόπο.

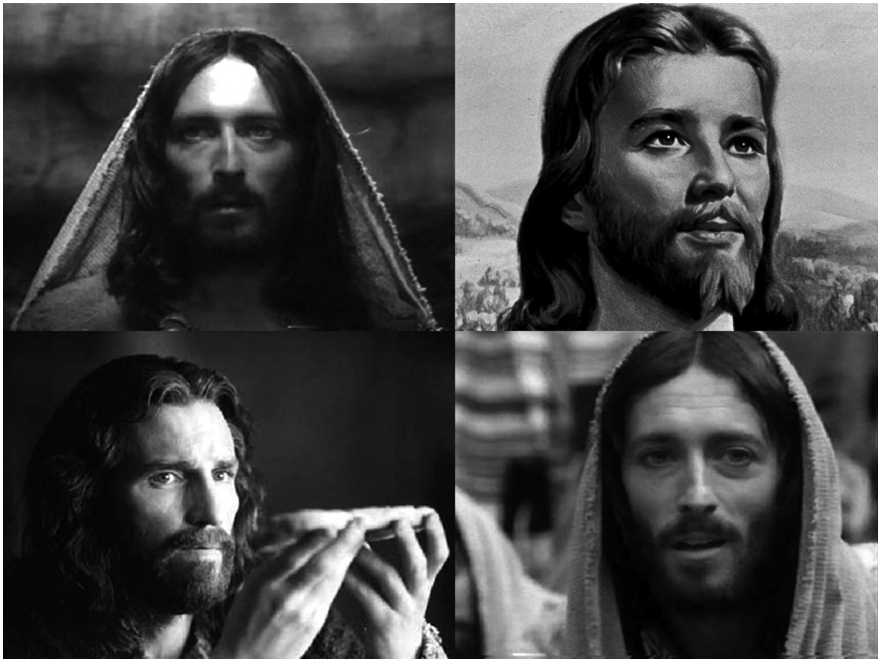

Μάλιστα, αγαπητοί μου φίλοι, τα ιστορικά στοιχεία επιβεβαιώνουν την ΙΣΤΟΡΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Ένα άλλο πολύτιμο ιστορικό έργο είναι το τρίτομο έργο με τίτλο "**Τα 100 γεγονότα που άλλαξαν τον κόσμο**". Στον πρώτο τόμο, λοιπόν, στις σελίδες 129 και 132 υπάρχει αναφορά στη Γέννηση του Ιησού με τα εξής ιστορικά στοιχεία:

"Το έτος 4 π.Χ., η Ρώμη ζούσε το χρυσό αιώνα του Καίσαρος Αυγούστου στην πλήρη ανάπτυξή του. Μολονότι δεν είχε φτάσει ακόμα στη μεγαλύτερη επέκτασή της, η αυτοκρατορία απλωνόταν σε όλες τις χώρες της Μεσογείου. Μία από τις χώρες αυτές, η Παλαιστίνη, απολάμβανε την Pax Romana εδώ και μισό αιώνα: οι Εβραίοι είχαν αποπειραθεί μια ή δυο φορές να αποτινάξουν το Ρωμαϊκό ζυγό, αλλά δεν τα κατάφεραν. Λαός αλαζονικός και δραστήριος, δυσανασχετούσαν τρομερά κάτω από την εξουσία των Ρωμαίων κυβερνητών, αλλά είχαν επίγνωση των δυνατοτήτων τους και, εκείνη την εποχή, περισσότερο από κάθε άλλη, περίμεναν ότι θα ερχόταν ανάμεσά τους ο θαυματουργός βασιλιάς, ο Μεσσίας, που θα τους ελευθέρωνε από τις ρωμαϊκές αλυσίδες. Ο ελευθερωτής βασιλιάς αποτελούσε μέρος του εβραϊκού θρησκευτικού πιστεύω από αιώνες, γιατί οι Ρωμαίοι δεν ήταν η πρώτη ξένη δύναμη που τους κρατούσε υπόδουλους. Οι Εβραίοι θυμούνταν ότι ένας από τους μεγαλύτερους προφήτες τους, ο Ησαΐας, είχε προφητεύσει τον Ερχομό αυτού του Λυτρωτή.

Ο Ησαΐας έζησε τον 8ο αιώνα π.Χ., την εποχή περίπου που ιδρύθηκε η Ρώμη και προανήγγειλε την υποδούλωση των Εβραίων στους Βαβυλωνίους, που πραγματοποιήθηκε διακόσια περίπου χρόνια μετά το θάνατό του. Από τον καιρό της Βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας (586 π.Χ.), οι Εβραίοι έμειναν στο έλεος των κατακτητών, που διαδέχονταν ο ένας τον άλλον, και σε όλη αυτή την περίοδο, ελπίδα και παρηγοριά τους ήταν ο Ερχομός του Μεσσία.

Από παλιά, η θρησκεία ήταν ένα στοιχείο, που ξεχώριζε τους Εβραίους από τους περισσότερους σύγχρονους λαούς: σε αντίθεση με το πλήθος των θεών των Ελλήνων, των Ρωμαίων, και των Ασσυρίων, οι Εβραίοι λάτρευαν ένα και μόνο Θεό ... Αυτή, λοιπόν, ήταν η Θρησκευτική κατάσταση, όταν το 4 π.Χ., στο χωριό της Βηθλεέμ, οχτώ χιλιόμετρα περίπου νοτιοδυτικά της Ιερουσαλήμ, γεννήθηκε ένα βρέφος, που Του δόθηκε το εβραϊκό όνομα Ιησούς".

Σε αυτό το σημείο, θέλω να παρουσιάσω ορισμένα Βιβλικά ντοκουμέντα, τα οποία, αν και είναι Βιβλικά, στην πραγματικότητα συνδέονται με ιστορικά γεγονότα.

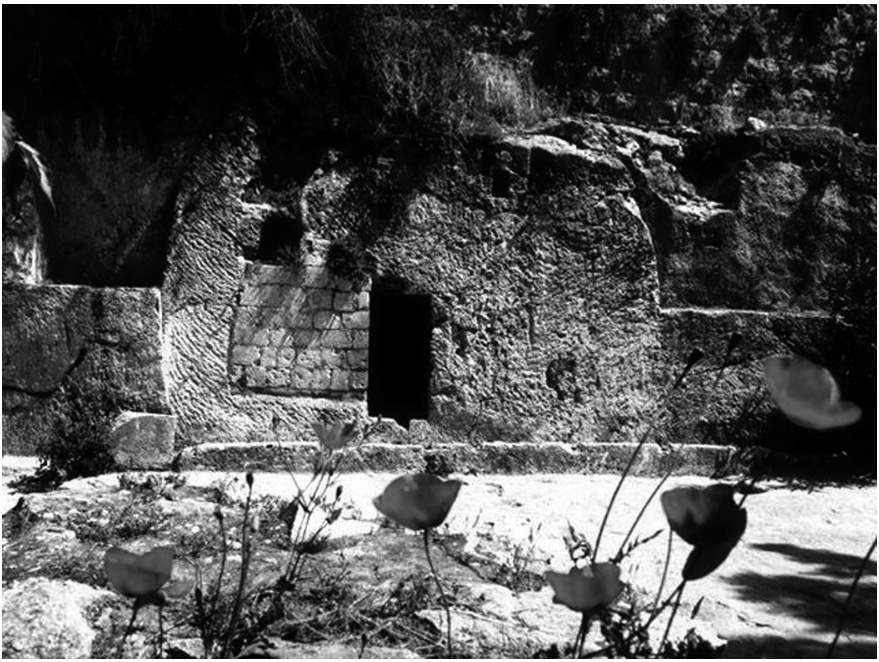

Ο κενός τάφος του Ιησού στην Ιερουσαλήμ

Παρακαλώ, με προσοχή ας διαβάσουμε, Επιστολή προς Γαλάτας, 4:4: ***"Ότε όμως ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού, όστις εγεννήθη εκ γυναικός και υπετάγη εις τον νόμον".*** Προσέξτε τη φράση **"*ήλθε το πλήρωμα του χρόνου*".** Ποιο πλήρωμα του χρόνου; Στο βιβλίο του προφήτη Δανιήλ, 8:14,15 αναφέρεται κάποιο ιδιαίτερο χρονικό διάστημα: ***"Και είπε προς εμέ, έως δύο χιλιάδων και τριακοσίων ημερονυκτίων· τότε το αγιαστήριον θέλει καθαρισθή. Και ότε εγώ ο Δανιήλ είδον την όρασιν, και εζήτουν την έννοιαν, τότε, ιδού, εστάθη έμπροσθέν μου ως θέα ανθρώπου".***

Με τα σπουδαία αυτά εδάφια, αρχίζει η ερμηνεία και η εξήγηση των 2.300 χρόνων. Με μεγάλη προσοχή, ας συνεχίσουμε. Σας υπόσχομαι εκπλήξεις…***"Εβδομήκοντα εβδομάδες διωρίσθησαν επί τον λαόν σου, και επί την πόλιν την αγίαν σου, διά να συντελεσθή η παράβασις, και να τελειώσωσιν αι αμαρτίαι, και να γείνη εξιλέωσις περί της ανομίας, και να εισαχθή δικαιοσύνη αιώνιος, και να σφραγισθή όρασις και προφητεία, και να χρισθή ο Άγιος των αγίων".*** (Δανιήλ, 9:24). Στα εδάφια αυτά, γίνεται μια ανάλυση της οπτασίας με τα 2.300 ημερονύκτια. Στην αρχή, διευκρινίζεται κάτι εξαιρετικά σημαντικό: **"*Εβδομήκοντα εβδομάδες διωρίσθησαν επί τον λαόν σου, και επί την πόλιν την αγίαν σου*".** Με άλλα λόγια, 70 βδομάδες έχουν ξεχωριστεί για το λαό σου, δηλαδή, ό,τι θα συνέβαινε αυτό το διάστημα, θα αφορούσε τους Εβραίους.

Έτσι, έχουμε 70 εβδομάδες και σε κάθε μία εβδομάδα υπάρχουν 7 μέρες. Πόσες μέρες μας κάνουν οι 70 βδομάδες; Σίγουρα, μας κάνουν 490 προφητικές μέρες ή χρόνια. Έτσι, από τα 2.300 χρόνια, τα 490 χρόνια διορίστηκαν για τους Εβραίους. Μέσα στο διάστημα αυτό, ο Πανάγαθος Θεός έδωσε άλλη μια μεγάλη ευκαιρία στο λαό Ισραήλ. Τους έδωσε 490 χρόνια περιθώριο, για να επιστρέψουν σε Αυτόν και να πιστέψουν στις προφητείες για τον Ερχόμενο Μεσσία.

Τώρα το σπουδαίο ερώτημα: **Μπορούμε να ξέρουμε πότε θα άρχιζε αυτή η χρονολογική περίοδος;** Και βέβαια, μπορούμε! Το εδάφιο 25 λέει: ***"Γνώρισον λοιπόν και κατάλαβε, ότι από της εξελεύσεως της προσταγής του να ανοικοδομηθή η Ιερουσαλήμ, έως του Χριστού του Ηγουμένου, θέλουσιν είσθαι εβδομάδες επτά, και εβδομάδες εξήκοντα δύο· θέλει οικοδομηθή πάλιν η πλατεία και το τείχος, μάλιστα εν καιροίς στενοχωρίας".*** Το εδάφιο αρχίζει με το ***"γνώρισον λοιπόν και κατάλαβε, ότι από της εξελεύσεως της προσταγής του να ανοικοδομηθή η Ιερουσαλήμ".***

Πράγματι, στο βιβλίο του Έσδρα αναφέρονται τρεις διαταγές. Η πρώτη ήταν του Κύρου, η δεύτερη του Δαρείου και η τρίτη του Αρταξέρξη (Έσδρας, 7:8-13). Η διαταγή του Αρταξέρξη ήταν που εκπλήρωσε τη Βιβλική προφητεία. Όσο για τη χρονολογία της διαταγής του Αρταξέρξη, είναι η πιο εύκολα αποδεδειγμένη χρονολογία της Αγίας Γραφής και ταυτόχρονα η πιο σίγουρη. Δόθηκε το 457 π.Χ. και μάλιστα γνωρίζουμε ότι ήταν το Φθινόπωρο του 457 π.Χ.

Για τη συνέχεια, θα διαβάσουμε στο Δανιήλ 9:25: ***"έως του Χριστού του Ηγουμένου, θέλουσιν είσθαι εβδομάδες επτά".*** Το βιβλίο του Δανιήλ μας διδάσκει ότι οι 70 βδομάδες ή τα 490 χρόνια, που διορίστηκαν για το έθνος Ισραήλ, χωρίζονταν πάλι σε τρία τμήματα. Πρώτα σε 7 εβδομάδες ή 49 χρόνια, έπειτα σε 62 εβδομάδες ή 434

χρόνια. Σύνολο, 62 και 7 εβδομάδες μας κάνουν 69 εβδομάδες ή 483 προφητικές μέρες, που ισοδυναμούν με 483 χρόνια.

Ας επικεντρώσουμε τώρα την προσοχή μας στο επόμενο ερώτημα: **Τι θα συνέβαινε μετά από αυτή την περίοδο;** Θα ερχόταν ο Χριστός, που σημαίνει χρισμένος. Αν προσθέσουμε 483 χρόνια στο 457 π.Χ., θα έχουμε τη χρονολογία, που θα εμφανιζόταν ο Μεσσίας. Εφόσον μιλάμε για εποχή προ Χριστού, μετράμε προς τα πίσω. Όταν φτάνουμε στη γραμμή π.Χ. και μ.Χ., αφαιρούμε ένα χρόνο, δηλαδή, π.Χ. 5,4,3,2,1/1,2,3,4,5 μ.Χ. Το ένα δεν το μετράμε δυο φορές. Έτσι, λοιπόν, 483 χρόνια, που προστίθενται στο 457 π.Χ., μας φέρνουν στο 27 μ.Χ.

Η Βίβλος τονίζει: ***"Γνώρισον και κατάλαβε, ότι από της εξελεύσεως της προσταγής του να ανοικοδομηθή η Ιερουσαλήμ, έως του Χριστού του Ηγουμένου, θέλουσιν είσθαι εβδομάδες επτά, και εβδομάδες εξήκοντα δύο".*** Ο Δανιήλ ο προφήτης, λοιπόν, προείπε τη σπουδαία προφητεία ότι μετά από το 457 π.Χ. θα περνούσαν 483 χρόνια και θα εμφανιζόταν ο Ιησούς Χριστός, ο Μεσσίας. Η Βίβλος λέει ότι ο Μεσσίας θα ερχόταν το 27 μ.Χ. Ερωτώ, ήρθε; Ας δούμε την απάντηση: ***"ΑΦΟΥ δε εβαπτίσθη πας ο λαός, βαπτισθέντος και του Ιησού, και προσευχομένου, ηνοίχθη ο ουρανός, και κατέβη το Πνεύμα το Άγιον εν σωματική μορφή, ως περιστερά, επ' αυτόν· και έγεινε φωνή εκ του ουρανού, λέγουσα, Σύ είσαι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις σε ευηρεστήθην".*** (Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον, 3:21,22).

Στα εδάφια αυτά, περιγράφεται η Βάπτιση του Ιησού Χριστού, που χρίστηκε από το Άγιο Πνεύμα και μετά άρχισε το Σωτήριο Έργο Του. Τώρα ποια χρονιά ήταν αυτή; Η Βίβλος λέει στο ίδιο κεφάλαιο, εδάφιο 1: ***"εν δε τω δεκάτω πέμπτω έτει της ηγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος".*** Το εδάφιο μας πληροφορεί ότι ήταν στο 15ο χρόνο της ηγεμονίας του Καίσαρα Τιβέριου. Ιστορικά είναι αποδεδειγμένο ότι ο Καίσαρας Τιβέριος ανέλαβε το θρόνο το 12 μ.Χ. Έτσι, το 15ο έτος της βασιλείας του ήταν το 27 μ.Χ.

Οι Εβραίοι έχουν αυτό το γεγονός γραμμένο στις Γραφές τους, αλλά, δυστυχώς, ακόμη και σήμερα περιμένουν τον Μεσσία. Ένα άλλο ενδιαφέρον γεγονός είναι γραμμένο ως εξής: ***"ΑΦΟΥ δε παρεδόθη ο Ιωάννης, ήλθεν ο Ιησούς εις την Γαλιλαίαν, κηρύττων το ευαγγέλιον της βασιλείας του Θεού, και λέγων, Ότι επληρώθη ο καιρός και επλησίασεν η βασιλεία του Θεού· μετανοείτε, και πιστεύετε εις το ευαγγέλιον".*** (Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον, 1:14,15). Σε αυτό το εδάφιο, μαθαίνουμε ότι τα πρώτα λόγια, που είπε ο Χριστός, όταν άρχισε το σωτήριο έργο Του, ήταν: ***"επληρώθη ο καιρός..."*** Ποιος καιρός; Η απάντηση δεν μπορεί να είναι άλλη από τον καιρό της προφητείας του ενάτου κεφαλαίου του Δανιήλ.

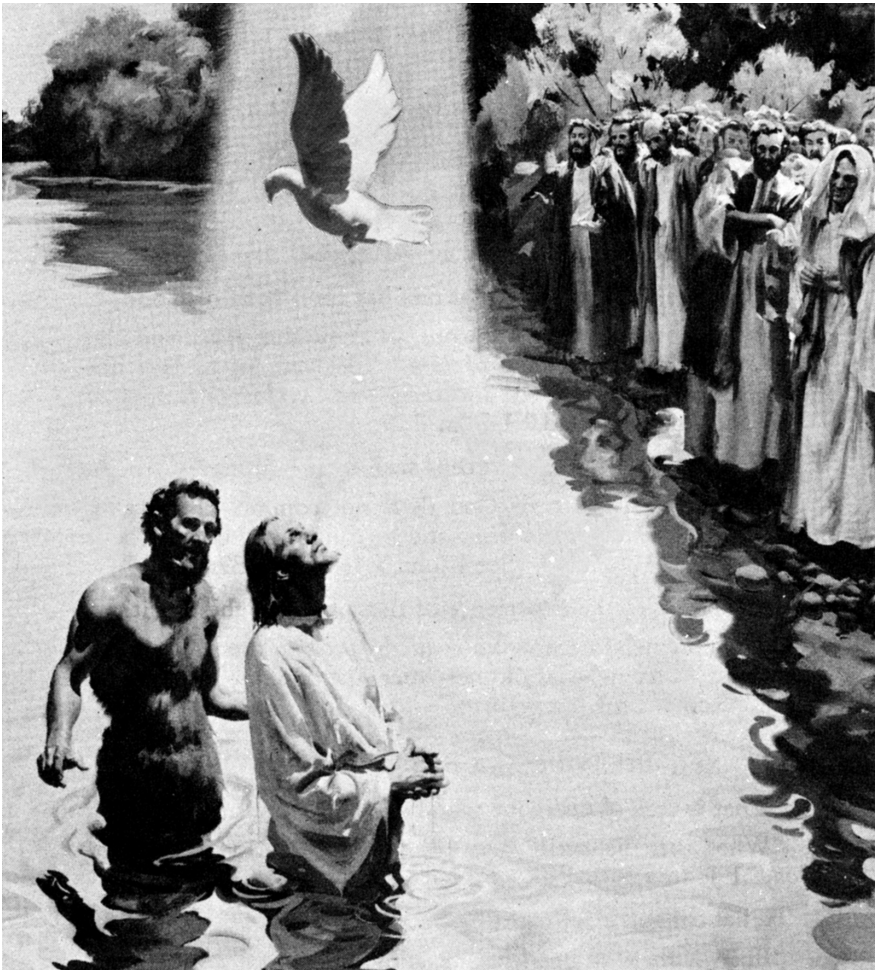

Πιστεύω, αγαπητοί μου φίλοι, ότι τα παραπάνω Ιστορικά, Αρχαιολογικά και Βιβλικά κείμενα, στοιχεία και ντοκουμέντα που ερευνήσαμε, μας προσφέρουν αδιάσειστες αποδείξεις, για να πειστούμε ότι ο Ιησούς Χριστός, όχι μόνο υπήρξε ως Ιστορικό Πρόσωπο, αλλά πολύ περισσότερο ήταν και είναι ο Σωτήρας του κόσμου, το Μόνο Πρόσωπο, στο οποίο το ανθρώπινο γένος μπορεί άφοβα να στηρίξει τις ελπίδες του για απαλλαγή από το βάρος της αμαρτίας και για αιώνια χαρά, χωρίς ποτέ, μα ποτέ να διαψευστεί. Ο Κύριος να μας ευλογήσει όλους, ώστε στο Πρόσωπό Του να ανακαλύψουμε τον Μοναδικό Σωτήρα, Σύμμαχο, Παρηγορητή, Αληθινό και Παντοδύναμο Θεό.

* * * * * * *